

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

เมื่อได้ทำการศึกษาปัญหาการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ พบว่าในปัจจุบันมีการกระทำอันเป็นการรบกวนสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมากและหลากหลายรูปแบบ ทั้งการรบกวนในเรื่องของการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เพื่อการขายตรงหรือเพื่อประโยชน์ทางการตลาด การเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลทั้งรูปภาพและข้อความโดยผู้เป็นเจ้าของมิได้รู้เห็นหรือให้อนุญาต การเผยแพร่ข้อมูลปลอมหรือเท็จในลักษณะที่เป็นการใส่ความผู้อื่นก่อให้เกิดผลร้ายต่อผู้เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ตลอดจนการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ซึ่งนับวันยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เพราะเหตุที่เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในสังคม และเป็นช่องทางสำคัญในการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็นซึ่งผู้ให้บริการสามารถกระทำได้ในทุกเวลาและไม่จำกัดสถานที่

จากการศึกษาพบว่าประเทศต่างๆ ทั่วโลก เช่น ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ประเทศออสเตรเลีย ประเทศเยอรมนี ประเทศฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น ได้บัญญัติกฎหมายเพื่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะเจาะจง ทั้งยังมีหน่วยงานที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชากรในประเทศเป็นการเฉพาะ นอกจากนี้ในประเทศดังกล่าวยังห้ามการเชื่อมต่อหรือโอนย้ายข้อมูลไปยังประเทศที่ไม่มีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลหรือมีมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่ำกว่าประเทศของตนอีกด้วย

สำหรับประเทศไทยนั้น ถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้บัญญัติให้ความคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในมาตรา 35 แล้วก็ตาม แต่การบัญญัติให้ความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญดังกล่าวก็เป็นการบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้ในลักษณะที่กว้างโดยมิได้กำหนดความหมายหรือหลักเกณฑ์ในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้อย่างชัดเจน ดังนั้น บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่อาจที่จะให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนรักษาสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวประชาชนในประเทศไทยได้อย่างแท้จริงเป็นรูปธรรมได้ และเมื่อทำการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการให้ความคุ้มครองข้อมูล ได้แก่ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ

พุทธศักราช 2540 พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พุทธศักราช 2545 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พุทธศักราช 2550 ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับข้อมูลและการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ พบว่ากฎหมายที่บัญญัติออกมานี้ก็ยังมีได้ครอบคลุมถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันซึ่งมีการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์อย่างแพร่หลายและเป็นช่องทางสำคัญในการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น ซึ่งผู้ให้บริการสามารถกระทำได้ในทุกเวลาและไม่จำกัดสถานที่ ดังนั้น การให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์จึงมีความจำเป็นต่อสังคม ซึ่งผู้เขียนขอสรุปประเด็นปัญหาต่างๆ ที่ได้ทำการศึกษาเพื่อนำไปสู่แนวทางแก้ไขได้ดังนี้

1) ปัญหาในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามรัฐธรรมนูญยังขาดกฎหมายรองรับในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของเอกชน แม้ในปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 จะบัญญัติคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวและสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 และการบัญญัติไว้เช่นนี้ย่อมมีผลบังคับอยู่ในตัวโดยมิต้องอาศัยกฎหมายลำดับรองใดๆ เนื่องจากผู้ทรงสิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติรับรองหรือให้ความคุ้มครองไว้สามารถที่จะใช้สิทธิทางศาลเพื่อปกป้องสิทธิและเสรีภาพของตนได้ก็ตาม แต่การให้ความคุ้มครองโดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนั้นมีลักษณะเป็นการให้ความคุ้มครองในระดับกว้างซึ่งโดยปกติแล้วไม่อาจที่จะวางหลักเกณฑ์หรือมาตรการต่างๆ ที่มีลักษณะเป็นรายละเอียดได้อย่างครบถ้วนในรัฐธรรมนูญได้ ดังนั้น การบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในรัฐธรรมนูญแต่เพียงอย่างเดียว จึงไม่อาจที่จะให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแก่ผู้ให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ตามหลักสากลและผู้ให้บริการไม่อาจที่จะได้รับการคุ้มครองอย่างแท้จริง

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 56 แล้วจะเห็นได้ว่ามุ่งเน้นให้การคุ้มครองสิทธิที่จะรู้ข้อมูลข่าวสาร (Right to know) จึงกำหนดให้สิทธิแก่บุคคลในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานราชการ แต่อย่างไรก็ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 56 ได้บัญญัติข้อยกเว้นสิทธิที่จะรู้ไว้ในกรณีที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งได้รับการคุ้มครองจากการถูกเปิดเผย การเข้าถึง การแสวงหาประโยชน์จากข้อมูลดังกล่าว โดยมีพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พุทธศักราช 2540 กำหนดหลักเกณฑ์ให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้โดยห้ามมิให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอยู่ในความครอบครองของหน่วยราชการ แต่อย่างไรก็ตามผู้เป็นเจ้าของข้อมูลยังมีสิทธิที่จะรู้ถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนภายใต้หลักเกณฑ์แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองดูแลของภาคเอกชน หรือของผู้ให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์นั้น มิได้อยู่ภายใต้บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 56 ดังนั้น ข้อมูลส่วนบุคคลต่างๆ ที่ถูกจัดเก็บอยู่ ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลจึงไม่มีสิทธิที่จะรู้ (Right to know) ไม่ว่าจะเป็น รูปแบบการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคล การรักษาความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคล การประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล การนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้อย่างไม่จำกัด การโอนถ่ายข้อมูล ส่วนบุคคล ซึ่งผู้เป็นเจ้าของข้อมูลไม่สามารถที่จะขอตรวจสอบข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนได้ ดังนั้น ผู้ใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์จึงไม่อาจทราบได้ว่าข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ใน ความครอบครองของผู้ให้บริการนั้นได้ถูกนำไปใช้โดยวิธีการใด หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดบ้าง เพราะผู้ให้บริการไม่อาจเข้าถึงและไม่อาจที่จะดำเนินการตรวจสอบข้อมูลส่วนบุคคลของตนที่อยู่ใน ความครอบครองของผู้ให้บริการได้ ส่งผลให้สิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการไม่ได้รับการ ค้ำครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 บรรทัดที่ 1 ได้อย่าง สมบูรณ์

2) ปัญหาในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและ พานิชย์ พบว่าการรบกวนผู้ให้บริการเครือข่ายสังคมออนไลน์ซึ่งเป็นการกระทำที่กระทบต่อสิทธิ ของบุคคล สามารถพิจารณาได้ 2 กรณี ได้แก่

ปัญหาที่เกิดจากความสัมพันธ์ทางสัญญา เนื่องจากสัญญาเกี่ยวกับการใช้บริการเว็บไซต์ เครือข่ายสังคมออนไลน์ระหว่างผู้ให้บริการกับผู้ให้บริการเครือข่ายสังคมออนไลน์นั้น ผู้ใช้บริการ ไม่สามารถที่จะขอแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขต่างๆ ได้ เนื่องจากเป็นข้อตกลงและเงื่อนไข ซึ่งผู้ให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นผู้กำหนดขึ้นแต่ฝ่ายเดียว ผู้ใช้บริการเว็บไซต์ เครือข่ายสังคมออนไลน์จึงต้องเสียเปรียบและอาจได้รับความเสียหาย จากการนำข้อมูลส่วนบุคคล ของผู้ให้บริการไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในทางการค้า

ปัญหาที่เกิดจากการกระทำละเมิด ซึ่งเกิดจากพฤติกรรมการรบกวนความเป็นส่วนตัว และการละเมิดสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เป็นเจ้าของข้อมูลจากการใช้เว็บไซต์เครือข่ายสังคม ออนไลน์ เช่น การเฝ้าติดตามคุกคาม การติดต่อเพื่อขายตรงหรือเพื่อการตลาด การนำข้อมูลหรือ ภาพมาเผยแพร่โดยผู้เป็นเจ้าของภาพไม่ได้ให้ความยินยอม เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีกรณีที่ บุคคลภายนอกซึ่งมิได้เป็นผู้ให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์อาจเป็นผู้ได้รับความเสียหาย เช่น การที่มีบุคคลนำข้อมูลหรือภาพของผู้อื่นซึ่งมิได้เป็นผู้ให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคม ออนไลน์ออกเผยแพร่ทางเครือข่ายสังคมออนไลน์ เป็นต้น

3) ปัญหาการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามประมวลกฎหมายอาญา หากพิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญาแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่มีบทบัญญัติที่ให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ไว้โดยเฉพาะ แต่อย่างไรก็ตามมีฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาที่พอจะนำมาปรับใช้ได้ คือความผิดฐานหมิ่นประมาทและความผิดฐานเปิดเผยความลับ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วผู้ให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์มีความประสงค์ที่จะให้บริการเพื่อวัตถุประสงค์ทางด้านสังคม เช่น การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลและกลุ่มบุคคลต่างๆ ที่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน ทั้งในลักษณะของข้อความ บทสนทนา ภาพ เป็นต้น พฤติกรรมการล่วงละเมิดสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ที่เกิดขึ้นคือการนำข้อมูลหรือภาพของบุคคลอื่นมาเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ การกระทำลักษณะนี้สามารถปรับใช้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท” และหากมีการกระทำในลักษณะโฆษณาก็ปรับเข้ากับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328

แต่อย่างไรก็ตามการกระทำนั้นต้องเข้าองค์ประกอบว่าเป็นการใส่ความผู้อื่นในประการที่ผู้อื่นอาจเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งบางพฤติกรรมอาจไม่เข้าองค์ประกอบนี้ เช่น นาย ก นำภาพของนางสาว ข ขณะนอนหลับ มาเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ ดังนี้ มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับใช้ความผิดฐานหมิ่นประมาท เนื่องจากไม่อาจพิจารณาได้ว่าลักษณะภาพของนางสาว ข นั้น ทำให้นางสาว ข เสื่อมเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังแต่อย่างใด กรณีนี้หากพิจารณาจากหลักการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลแล้ว นางสาว ข ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลย่อมมีสิทธิในการกำหนดและตัดสินใจในข้อมูลส่วนบุคคลของตนว่าจะยินยอมให้นำออกเผยแพร่หรือไม่ ดังนี้ ก็ต้องถือว่า นางสาว ข ถูกละเมิดสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลแล้ว แต่กฎหมายอาญา มาตรา 326 ไม่อาจที่จะให้ความคุ้มครองได้

เมื่อพิจารณาจากความผิดฐานเปิดเผยความลับตามมาตรา 323 ถึง 324 จะเห็นได้ว่ากฎหมายมีความประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลที่มีลักษณะเป็นความลับ และการกระทำนั้นน่าจะเกิดความเสียหายแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดเท่านั้น แต่หากเป็นการเปิดเผยข้อมูลที่มีลักษณะไม่ถึงระดับที่เป็นความลับแต่มีความสำคัญเมื่อนำไปพิจารณาประกอบข้อมูลอื่น เช่น ชื่อ ที่อยู่ ภาพถ่าย เป็นต้น หากมีการนำไปเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ก็ไม่อาจเป็นความผิดฐานเปิดเผยความลับได้ ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลจึงไม่อาจที่จะได้รับความคุ้มครองจากบทบัญญัติดังกล่าว และเมื่อพิจารณาจากมาตรา 323 และมาตรา 324 ประมวลกฎหมายอาญา ยังมุ่งเน้นไปที่คุณสมบัติของผู้กระทำผิดซึ่งจะต้องเป็นผู้มีวิชาชีพและได้ล่วงรู้ความลับนั้น ดังนั้น

หากผู้กระทำผิดไม่ได้เป็นผู้มีวิชาชีพตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ การกระทำนั้นย่อมไม่อาจเป็นความผิดด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ บทกำหนดโทษทางอาญาไม่อาจป้องกันการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลได้ เนื่องจากปัจจุบันการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูลผ่านการให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์สามารถกระทำได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และเสียค่าใช้จ่ายน้อย และมีผู้ใช้บริการเป็นจำนวนมาก โดยผู้ใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์สามารถเข้าไปใช้บริการได้โดยไม่จำกัดอายุ เพศ วุฒิภาวะ หรือช่วงเวลาในการใช้บริการแต่อย่างใด แม้ประมวลกฎหมายอาญาจะให้ความคุ้มครองรับรองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในบางกรณีก็ตาม แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลจากการถูกบุคคลอื่นนำข้อมูลหรือภาพถ่ายไปเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลที่เป็นเท็จหรือเป็นข้อมูลที่เป็นความจริงก็ตามย่อมก่อให้เกิดผลเสียหายร้ายแรงมากกว่าการหมิ่นประมาทหรือเปิดเผยความลับในกรณีอื่น แม้จะมีบทลงโทษผู้ที่กระทำการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่นใดที่มีบทลงโทษทางอาญาก็มิได้เป็นการเพียงพอที่จะห้ามปราม ป้องกัน หรือการล่วงละเมิดต่อข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นได้ และเมื่อพิจารณาจากบทลงโทษในอัตราที่สูงที่สุดของความผิดฐานเปิดเผยความลับ คือ จำคุกไม่เกินหกเดือน ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือบทลงโทษสูงสุดในความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา คือ จำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองแสนบาท แต่บทลงโทษขั้นสูงสำหรับความผิดฐานเปิดเผยความลับหรือหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณา อัตราโทษจำคุกขั้นสูงสุดก็มีกำหนดไม่เกินสองปี ซึ่งผู้กระทำผิดอาจจะได้รับการรอลงอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 วรรคแรกได้

4) ปัญหาการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พุทธศักราช 2550 มาตรา 11 มาตรา 14 และมาตรา 16 สามารถนำมาปรับใช้กับการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลโดยการนำข้อมูลส่วนบุคคลหรือรูปภาพของผู้อื่นออกเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ได้ แต่มีปัญหาในการนำมาปรับใช้กับข้อเท็จจริงในบางกรณี เช่น การส่งข้อมูลหรือภาพโดยมิได้ก่อให้เกิดการรบกวนการใช้งานระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น ย่อมไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 11 หรือการเผยแพร่ข้อมูลหรือภาพซึ่งไม่ได้มีการทำปลอมหรือเท็จ แม้ว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นย่อมไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 14 (1) หรือกรณีภาพหรือข้อมูลของบุคคลอื่นที่นำออกเผยแพร่โดยไม่ได้รับความยินยอม ไม่อาจถือเป็นความผิดตามมาตรา 14 (4) หากภาพหรือข้อมูลนั้นไม่ถึงขั้นลามกอนาจารและประชาชนทั่วไปจะต้องเข้าถึงได้ หรือกรณีนำภาพของบุคคลอื่นที่ถ่ายมาโดยไม่ได้รับความยินยอม แต่ไม่ได้ผ่านกระบวนการตัดต่อดัดแปลงใดๆ ออกเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ย่อมไม่เป็น

ความผิดตามมาตรา 16 เป็นต้น จึงก่อให้เกิดปัญหาว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พุทธศักราช 2550 ไม่สามารถลงโทษผู้กระทำการเผยแพร่ข้อมูลอันอาจก่อความเสียหายแก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่สามารถครอบคลุมพฤติกรรมการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้อย่างแท้จริง

5) ปัญหาการกำหนดมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในอนาคต ซึ่งผู้เขียนได้แยกปัญหาออกเป็นสามข้อ ได้แก่ ปัญหาการตีความคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ที่ยังไม่มีความชัดเจนในการกำหนดว่าข้อมูลส่วนบุคคลหมายความว่าความถึงสิ่งใดบ้าง ปัญหาในเรื่องการแยกประเภทของข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดเก็บรวบรวม การใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อความเหมาะสมกับข้อมูลส่วนบุคคลในแต่ละประเภท การแบ่งประเภทข้อมูลส่วนบุคคลจึงเป็นสิ่งสำคัญว่าข้อมูลไหนเป็นข้อมูลทั่วไปหรือข้อมูลที่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึก และปัญหาที่เกี่ยวกับการกำหนดองค์กรที่ทำหน้าที่ควบคุม ดูแล ตรวจสอบ และบังคับใช้ให้เป็นไปตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งประเทศไทยยังไม่มีองค์กรที่ควบคุมดูแลและตรวจสอบเพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้ใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์แต่อย่างใด จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุติธรรมเพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลให้เป็นไปตามหลักสากลและเป็นประโยชน์แก่ประชาชนผู้ใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ต่อไปในอนาคต

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาหลักเกณฑ์ในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศไทย ตามที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติต่างๆ แล้ว ทำให้ทราบว่า การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศไทยยังขาดมาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอย่างชัดเจน ดังนั้น เพื่อให้มีหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรฐานสากลและเป็นที่ยอมรับจากประเทศต่างๆ ที่มีการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และเพื่อสร้างความสมดุลในการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และสารสนเทศซึ่งก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว จากที่ได้ทำการศึกษาแนวทางในการบัญญัติกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในต่างประเทศด้วยแล้ว ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1) การบัญญัติกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะเพื่อรองรับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

ผู้เขียนเสนอว่าควรมีการบัญญัติกฎหมายเฉพาะขึ้นเพื่อให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยกำหนดกรอบสาระสำคัญดังกล่าวข้างต้นไว้ในกฎหมายเพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีความชัดเจนและเป็นรูปธรรม ซึ่งประเทศไทยได้ให้ความคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวและสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติดังกล่าวแล้วแสดงว่าประเทศไทยได้ให้ความสำคัญในการคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัว โดยบัญญัติไว้ในกฎหมายระดับสูงสุดของประเทศ แต่การให้ความคุ้มครองโดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญมีลักษณะเป็นการให้ความคุ้มครองในระดับกว้างซึ่งโดยปกติแล้วไม่อาจที่จะวางหลักเกณฑ์หรือมาตรการต่างๆ ที่มีลักษณะเป็นรายละเอียดได้อย่างครบถ้วน จึงไม่อาจที่จะให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแก่ผู้ใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ตามหลักสากล

จากการศึกษาแนวทางการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในต่างประเทศพบว่ามี การบัญญัติกฎหมายเพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลขึ้นเป็นการเฉพาะ โดยกำหนดกรอบในการรักษาคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับประชาชนว่าข้อมูลส่วนบุคคลของตน จะได้รับการคุ้มครอง โดยกำหนดถึงความหมายของคำว่าข้อมูลส่วนบุคคลให้ชัดเจน ประเภทของข้อมูลส่วนบุคคลมีกี่ประเภทอะไรบ้าง โดยหลักการสำคัญที่ควรกำหนดไว้ในกฎหมายควรมีดังนี้

(1) หลักข้อจำกัดในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลต้องชอบด้วยกฎหมายและต้องใช้วิธีการที่เป็นธรรมและเหมาะสม โดยในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ต้องให้เจ้าของข้อมูลรู้เห็น รับรู้ หรือได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล

(2) หลักคุณภาพของข้อมูล คือ ข้อมูลที่เก็บรวบรวมนั้น ต้องเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดขึ้นเท่านั้น นอกจากนั้นข้อมูลดังกล่าวจะต้องถูกต้อง สมบูรณ์ หรือทำให้เป็นปัจจุบันหรือทันสมัยอยู่เสมอ

(3) หลักการกำหนดวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บ คือ ต้องกำหนดวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลนั้น พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาที่เก็บรวบรวมหรือรักษาข้อมูลนั้นไว้อย่างชัดเจน

(4) หลักข้อจำกัดในการนำไปใช้ คือ ข้อมูลส่วนบุคคลนั้น จะต้องนำไปใช้เฉพาะวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้โดยชัดเจนเท่านั้น

(5) หลักการรักษาความมั่นคงปลอดภัยข้อมูล คือ จะต้องมีการในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคลที่เหมาะสม เพื่อป้องกันความเสี่ยงภัยใดๆ ที่อาจจะทำให้ข้อมูลนั้นสูญหาย เข้าถึง ทำลาย ใช้ ดัดแปลงแก้ไข หรือเปิดเผยโดยมิชอบ

(6) หลักการเปิดเผยข้อมูล คือ ควรมีการประกาศนโยบายฯ ให้ทราบโดยทั่วกัน หากมีการปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนาแนวนโยบายหรือแนวปฏิบัติที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ก็ควรเปิดเผยหรือประกาศไว้ให้ชัดเจน

(7) หลักการมีส่วนร่วมของบุคคล คือ บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลมีสิทธิที่จะได้รับแจ้งหรือตรวจสอบข้อมูลส่วนบุคคลที่จัดเก็บรวบรวมไว้ได้

(8) หลักความรับผิดชอบ คือ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องปฏิบัติตามนโยบายและแนวปฏิบัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

(9) หน่วยงานที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ทำหน้าที่ในการควบคุม ดูแลการจัดเก็บข้อมูล ให้คำแนะนำ ให้ความรู้เกี่ยวกับบทบัญญัติกฎหมายนี้ รวมถึงควบคุมและออกกฎระเบียบตามที่กฎหมายกำหนด

2) กำหนดให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา

จากที่ได้ทำการศึกษาพบว่า ในปัจจุบันไม่มีการกำหนดแบบของนิติกรรมหรือสัญญามาตรฐานที่ให้ความคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการไว้ กล่าวคือ ผู้ให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นผู้กำหนดข้อตกลงและเงื่อนไข (Term and Condition) ในการใช้บริการแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งผู้ให้บริการจำเป็นต้องยอมรับข้อตกลงและเงื่อนไขในการใช้บริการนั้นจึงจะสามารถเข้าใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์นั้นได้ โดยผู้ให้บริการไม่สามารถที่จะเจรจาต่อรองหรือแก้ไขเงื่อนไขในการใช้บริการกับผู้ให้บริการได้ ดังนั้น จึงควรกำหนดให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องได้แก่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้ธุรกิจการให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาการให้บริการ โดยพิจารณากำหนดแบบสัญญามาตรฐานในการให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญาใช้บริการต่อไป

3) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

จากการศึกษาบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 ในการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ สามารถที่จะปรับใช้เพื่อให้การคุ้มครองโดยการตีความคำว่า “สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด” หมายความว่ารวมถึงสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลด้วย

แต่ในปัจจุบัน การละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากและแพร่หลายออกไปได้อย่างกว้างขวาง ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูล ดังนั้น การกำหนดสิทธิที่กฎหมายจะให้ความคุ้มครองต่อข้อมูลส่วนบุคคลนั้นควรที่จะมีการกำหนดไว้อย่างชัดเจน ทั้งกำหนดความรับผิดชอบผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำของบุคคลที่ก่อละเมิดนั้นจะต้องรับผิดชอบอย่างไร หากพิจารณาพฤติกรรมการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ ได้แก่ การติดตามความเคลื่อนไหว การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล ภาพ ข้อความ นั้นพบว่าไม่ใช่ความเสียหายที่เกิดแก่ชีวิต ร่างกาย ส่วนทางด้านอนามัยนั้นน่าจะจะต้องอาศัยการตีความว่าอนามัยหมายความว่ารวมถึงความสงบสุขทางจิตใจด้วย ซึ่งการติดตามรบกวนผู้อื่นมากเกินไปอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญอันถือได้ว่าเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายทางด้านอนามัยได้ ซึ่งปัญหาดังกล่าวจะต้องอาศัยการตีความกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองถึงสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลด้วย

ดังนั้น เพื่อความชัดเจนในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล จึงควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด โดยให้มีการบัญญัติหมวดความรับผิดชอบเพื่อละเมิดสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว ไว้เป็นอีกหมวดหนึ่งโดยเฉพาะแยกต่างหากจากหมวด 1 โดยกำหนดสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองไว้โดยเฉพาะได้แก่ สิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว สิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลโดยบัญญัติให้ผู้กระทำความละเมิดต่อสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว สิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น จำต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการล่วงละเมิดนั้น และหากการกระทำนั้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชื่อเสียง เกียรติคุณของผู้อื่น ผู้กระทำความละเมิดจะต้องกระทำการแก้ไขด้วยประการใดๆ เพื่อให้สิทธิของผู้นั้นกลับคืนมาดังเดิมอีกส่วนหนึ่งด้วย เพื่อคุ้มครองผู้ถูกระทำความละเมิดสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวและสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลของตนไว้โดยเด็ดขาด และเพื่อประโยชน์ในการกำหนดค่าเสียหายแก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลอีกส่วนหนึ่งด้วย

4) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา

ผู้เขียนเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา โดยให้มีการเพิ่มเติมฐานความผิดลักษณะใหม่ในภาค 2 ของประมวลกฎหมายอาญา โดยกำหนดหมวดขึ้นมาใหม่เกี่ยวกับสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล โดยเพิ่มเติมฐานความผิดตามพฤติกรรมหรือการกระทำใดๆ ที่เกี่ยวกับการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล เช่น การนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นออกเผยแพร่โดยมิได้รับความยินยอมจากผู้เป็นเจ้าของข้อมูล เป็นต้น ทั้งนี้โดยอาจกำหนดโทษทางอาญาทั้งจำคุกและโทษปรับให้เหมาะสมเพื่อเป็นการป้องกันการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลอย่างร้ายแรงด้วย เนื่องจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์นั้นได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในสังคม และมีวัตถุประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสาร

ระหว่างบุคคลและกลุ่มบุคคลเป็นส่วนใหญ่จึงมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันตลอดเวลา ดังนั้น ข้อมูลส่วนบุคคลจึงเป็นสิทธิของผู้เป็นเจ้าของข้อมูลที่จะตัดสินใจว่าจะให้มีการเผยแพร่ออกไปสู่สาธารณะหรือไม่ การละเมิดสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลนั้นอาจเกิดจากการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลโดยผู้เป็นเจ้าของข้อมูลมิได้รับรู้หรือให้ความยินยอม และการนำไปเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ซึ่งทำให้ประชาชนโดยทั่วไปสามารถเข้าถึงข้อมูลนั้นได้โดยง่าย โดยข้อมูลนั้นอาจเป็นข้อมูลที่เป็นความลับของเจ้าของข้อมูลและอาจเป็นข้อมูลที่เมื่อเปิดเผยต่อบุคคลประชาชนภายนอกแล้วผู้เป็นเจ้าของข้อมูลเกิดความอับอาย หรืออาจไปเพิ่มเติมเนื้อหาของข้อมูลนั้นที่มีลักษณะเป็นการใส่ความ โดยประการที่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลอาจเสียหาย ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งจากการศึกษาพบว่าประมวลกฎหมายอาญายังไม่อาจให้ความคุ้มครองในทุกกรณีได้

5) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พุทธศักราช 2550

ข้อเสนอแนะในการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พุทธศักราช 2550 ตามที่ได้วิเคราะห์ปัญหาพบว่า บทบัญญัติในมาตรา 11 มาตรา 14 และมาตรา 16 สามารถนำมาปรับใช้ในการให้ความคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลโดยการนำข้อมูลส่วนบุคคลหรือรูปภาพของผู้อื่นออกเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ได้ แต่มีปัญหาในการนำมาปรับใช้กับข้อเท็จจริงบางกรณี เช่น การส่งข้อมูลหรือภาพโดยมิได้ก่อให้เกิดการรบกวนการใช้งานระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น ย่อมไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 11 หรือการเผยแพร่ข้อมูลหรือภาพซึ่งไม่ได้มีการทำปลอมหรือเท็จ แม้ว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นย่อมไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 14 (1) หรือกรณีภาพหรือข้อมูลของบุคคลอื่นที่นำออกเผยแพร่โดยไม่ได้รับความยินยอมไม่อาจถือเป็นความผิดตามมาตรา 14 (4) หากภาพหรือข้อมูลนั้นไม่ถึงขั้นลามกอนาจารและประชาชนทั่วไปจะต้องเข้าถึงได้ หรือกรณีรูปภาพของบุคคลอื่นที่ถ่ายมาโดยไม่ได้รับความยินยอมแต่ไม่ได้ผ่านกระบวนการตัดต่อดัดแปลงใดๆ ออกเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ย่อมไม่มีความผิดตามมาตรา 16 เป็นต้น จึงก่อให้เกิดปัญหาว่าไม่อาจให้ความคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลได้อย่างครบถ้วน

ดังนั้น จึงควรแก้ไขเพิ่มเติมฐานความผิดใหม่ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พุทธศักราช 2550 โดยเพิ่มเติมฐานความผิดเกี่ยวกับการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นออกเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์หรือเผยแพร่ลงในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์โดยมิได้รับความยินยอมจากผู้เป็นเจ้าของข้อมูลซึ่งอาจทำให้ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลได้รับความเสียหายเป็นความผิดอาญาด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลได้รับการคุ้มครองอย่างแท้จริง

6) การกำหนดมาตรการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลในอนาคต

จากที่ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาในการกำหนดมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พบว่าสิ่งที่สำคัญคือจะต้องกำหนดค่านิยมของข้อมูลส่วนบุคคล การแยกประเภทข้อมูลส่วนบุคคล และการกำหนดองค์กรที่มีหน้าที่ดูแลให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลให้มีความชัดเจนและสอดคล้องกับพัฒนาการของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่กำลังก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว จึงควรกำหนดแนวทางในการบัญญัติกฎหมายเพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยควรกำหนดให้มีค่านิยมข้อมูลส่วนบุคคลไว้อย่างกว้าง โดยให้หมายความถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลธรรมดาซึ่งสามารถบ่งชี้ตัวบุคคลได้และให้รวมถึงข้อมูลทางอ้อมที่อาจบ่งชี้ตัวบุคคลได้ด้วย และกำหนดให้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นกฎหมายหลักในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลแล้ว จึงให้ฝ่ายบริหารออกกฎหมายลำดับรองเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเฉพาะเรื่องตามประเภทและรูปแบบการให้บริการต่อไป เนื่องจากวิวัฒนาการของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ได้ก้าวไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ควรแบ่งแยกประเภทของข้อมูลส่วนบุคคลออกเป็น 2 ประเภท ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป (Non-sensitive data) และข้อมูลส่วนบุคคลประเภทที่มีความอ่อนไหว (Sensitive data) และข้อมูลประเภทที่มีความอ่อนไหว ควรแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ข้อมูลข่าวสารประเภทที่มีความอ่อนไหวระดับต่ำ (Low-sensitivity) ข้อมูลข่าวสารประเภทที่มีความอ่อนไหวระดับปานกลาง (Moderate-sensitivity) ข้อมูลข่าวสารประเภทที่มีความอ่อนไหวระดับสูง (High-sensitivity) เพื่อที่จะทำให้ประชาชนผู้ใช้บริการ ผู้ให้บริการ และเจ้าหน้าที่ของรัฐทราบถึงที่มาและเจตนารมณ์ในการห้ามการจับเก็บ รวบรวม ใช้ เผยแพร่ข้อมูล ทั้งนี้ เพื่อป้องกันปัญหาการนำวิธีปฏิบัติสำหรับข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปมาปรับใช้กับข้อมูลส่วนบุคคลที่มีความอ่อนไหวในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งอาจทำให้ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าวได้

เพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพควรกำหนดให้มีองค์กรที่ควบคุมดูแลบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายโดยเฉพาะ โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทำหน้าที่ในการกำหนดหลักเกณฑ์ แนวปฏิบัติ และวินิจฉัยข้อร้องเรียนอันเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล โดยจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านกฎหมาย ด้านสังคม ด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และการติดต่อสื่อสาร เพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นไปตามหลักสากลและคุ้มครองประโยชน์ของผู้ใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ต่อไป

7) การสนับสนุนให้นโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบการก่อให้เกิดการแข่งขันทางการตลาด

ในต่างประเทศผู้ประกอบการธุรกิจให้ความสำคัญในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและมีการพัฒนานโยบายในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการจนก่อให้เกิดการแข่งขันทางด้านนโยบายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้บริการ ส่งผลให้ผู้ใช้บริการมีความเชื่อมั่นว่าข้อมูลส่วนบุคคลของตนจะถูกเก็บรักษาไว้อย่างปลอดภัยไม่รั่วไหลไปยังบุคคลภายนอก ดังนั้น รัฐควรที่จะส่งเสริมให้ผู้ประกอบการจัดทำแนวทางในการให้ความคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้ประกอบการในกรณีที่มีการประกาศใช้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในอนาคต และนำไปสู่พัฒนาการในการให้ความคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลที่มีมาตรฐานสูงขึ้นและเพื่อให้ทันกับเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว

8) การส่งเสริมจริยธรรมของผู้ใช้งานระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและบริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์

ในปัจจุบันผู้ใช้งานระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและบริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์มีเป็นจำนวนมากและเพิ่มจำนวนขึ้นทุกวัน ดังนั้น ในการใช้บริการย่อมมีผู้ประพฤติไม่ดีและสร้างปัญหาให้กับผู้อื่นอยู่เสมอ ดังนั้น รัฐจึงควรที่จะส่งเสริมจริยธรรมของผู้ใช้งานระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและบริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น การใช้ถ้อยคำสุภาพและให้เกียรติซึ่งกันและกัน ไม่ควรนำภาพหรือข้อมูลที่ไม่เหมาะสมออกเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เป็นต้น โดยหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่กำกับดูแลเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้แก่ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ต้องกำหนดหลักจริยธรรมหรือแนวทางในการใช้งานระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเผยแพร่แก่ประชาชน รวมทั้งรณรงค์ส่งเสริมให้มีการใช้งานระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์ ทั้งนี้ เพื่อให้ประชาชนมีความเข้าใจและยึดถือเป็นแนวปฏิบัติในการใช้บริการซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ประชาชนตื่นตัวและเข้าใจหลักการในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมากยิ่งขึ้นด้วย